

de l'hàbitat. Les obres premiades i seleccionades s'han exposat a la Pia Almoina de Girona, així com a diversos espais públics de la demarcació, com ara les places d'Olot, Girona, Figueres i Banyoles, on s'han instal·lat estructures efímeres amb les imatges dels projectes premiats.

Noves depuradores de Riudaura i d'Oix | Riudaura, que feia ben bé vint anys que esperava tenir la depuradora, ara ja la té en funcionament. Això suposa haver posat el poble en l'àmbit del segle XXI, una tasca en la qual han treballat els diversos equips de govern que han passat per l'Ajuntament. L'actual alcaldessa afirma que ha estat molt costós arribar fins aquí, perquè l'Administració és molt lenta, i amb un acte de sinceritat ha comentat que alguns alcaldes han hagut de lluitar molt més que ella, que ja s'ho ha trobat força fet. A Oix també celebren que finalment tenen la depuradora que feia dècades que reclamaven. L'alcalde de Montagut i Oix recorda que era un servei molt esperat, ja que també feia una vintena d'anys ben bé que la demanaven. Assegura que funciona bé, com es pot comprovar passant pel voltant del riu, on desguassa, i ara hi baixa l'aigua clara, fet molt bo tant per al poble com per a la natura. Entre les dues noves depuradores s'ha fet una inversió de més d'un milió d'euros.

Els ramaders, preocupats pel rellieu | Des de fa molts anys, el sector ramader està preocupat per la manca de relleu generacional. El sector primari està molt oblidat per les administracions i això repercuteix a l'hora de trobar gent per fer una feina indispensable en la societat. La manca de persones capaces de gestionar un ramat, especialment a la muntanya, encara complica més el dia a dia dels ramaders. Sovint els joves hi mostren interès, però no és fàcil portar tota la dinàmica d'un ramader, especialment en zones de muntanya, això sense parlar de la feixuga burocràcia que imposa qualsevol gestió administrativa. Es necessiten perfils de joves amb la capacitat d'assumir les diferents tasques que s'han de fer, que són feines diverses, però en tots els casos cal que tinguin prou habilitat per gestionar tant un ramat com la burocràcia.

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Carrils mal encarrilats | Ja fa unes setmanes que funciona el carril únic per a turismes al passeig dels Països Catalans, a Salt. Vaticinàvem a la crònica de novembre-desembre de l'any passat que aquesta reducció, que deixa un carril a banda i banda exclusivament per a taxis i busos, i un carril central per a bicicletes, seria conflictiva. I sí: cotxes particulars circulant pel carril bus, fent girs perillosos i unes quantes filigranes més —amb protagonisme de bicis i patinets— són el comentari generalitzat entre els usuaris. N'anirem parlant. Sobretot quan el model s'implanti al passeig d'Olot gironí i al carrer de Barcelona, que és un dels projectes estel·lars de l'alcalde Salellas. La ciutat «no ha canviat massa en els últims quaranta anys», va dir. D'altres diríem, en tot cas, que no ha canviat *gaire* —parlem bé—, però tenim la percepció que sí que ha canviat: tenim molts més visitants, serveis i dinamisme cultural, però també molts més rodamons, inseguretat, brutícia... i notem en les administracions un rumb erràtic, mal encarrilat, que aposta més per les percepcions que per les accions efectives i de necessitat immediata. Per exemple, se'ns volen vendre idees com que les ocupacions de pisos es fan majoritàriament per necessitat, quan la majoria sabem que, fins i tot en ple centre de la ciutat, hi ha immobles plens de gent conflictiva que mereixen de sobres la qualificació d'ocupacions delinqüencials.

Un salt en el temps per a Salt | Cal reconèixer-ho: no és fàcil assumir tots els canvis socials i econòmics —massa ràpids— dels últims vint anys. I encara menys quan els ajuntaments estan sotmesos, com tothom, a un munt de normatives sovint inútils, contradictòries i de compliment impossible. Per això tendim a idealitzar el passat, quan el *laissez faire* permetia un cert marge de maniobra en el dia a dia, i hi havia una dosi tangible de seny per aprofitar-lo. I per això proliferen publicacions com *Salt desaparegut*, un llibre de Frederic Mayol, l'arxiver municipal d'aquest municipi, en el qual aplega imatges antigues que evoquen

la vida a Salt des de finals del segle XIX fins avui. I és que el temps passa, i ràpid: enguany, el Festival Internacional de Teatre Amateur de Girona (FITAG) ja ha fet un quart de segle.

Tancat permanentment | La desaparició d'espais, negocis i locals de tota la vida és un fet cada cop més habitual en aquest món globalitzat i convuls. A veure: tampoc no és tan difícil adaptar-se a nous usos, modes, gastronomies i costums, sempre que locals i nouvinguts hi posem de part nostra. Però ja costa més acceptar sense un pessic de tristesa el tancament de petits o no tan petits negocis que han fet barri durant dècades, especialment si eren populars entre la ciutadania, de manera que servien també de punts de referència, sovint més fàcils de situar que el carrer on eren. En la darrera dècada, al Barri Vell gironí han desaparegut establiments com el Boira, la llibreria Geli, una part de la botiga de jocs Zeppelin, el Nyigui-Nyogui, la majoria d'oficines bancàries «de tota la vida» i, ara fa poques setmanes, la copisteria Ciutadans, portada per l'eficaç Glòria Campistol, després de trenta-sis anys d'activitat. I ens en deixem molts, de negocis ja tancats. Però què hi farem... «Panta rhei» ('Tot flueix, tot canvia'), com deia Heràclit fa vint-i-cinc segles. Si alguna cosa no canvia és el gran garbuix de cables elèctrics i telefònics que decoren les façanes del Barri Vell al més pur estil indostànic. El que no podrà negar cap historiador futur és que, ara com ara, a Girona no hi ha ni un pam de net. Literalment.

>> La Glòria Campistol davant de la seva copisteria, la vigília del tancament.